

ха. Създадох се различни тълкувания по поводъ вълчия вой отъ суевърнитѣ ми другари. Въ зашленската гора работѣха трима варджии отъ с. Зашле. Искахме отъ тѣхъ да научимъ за Ислямъ Чауша, обаче, заловихме само единия, а другитѣ двама избѣгаха, отидоха въ Зашле и съобщиха на селския ржководителъ Константинъ, че Ислямъ Чаушъ е заловилъ другаря имъ за пари. Константинъ изпраща писмо до мене, безъ да знае къде съмъ съ четата и същевременно съ друго писмо съобщава за случилото се въ Крушово на Петъръ Ацева. Ацевъ ми пише, че Ислямъ Чаушъ е взелъ заложници за пари и отъ Зашле и ми предписва да взема мѣрки за унищожението на разбойническата му банда. Дветѣ писма! отъ Петъръ Ацева и отъ Константина, получихъ едновременно. И безъ тѣхното нареждане азъ бѣхъ взелъ всички необходими мѣрки, каго мобилизирахъ всички въоръжени сили, макаръ и малко на брой и макаръ това да ставаше въ началото на усилената полска работа. Тая мобилизация, впрочемъ, бѣше и единъ предварителенъ изпитъ на бойнитѣ сили за предстоящитѣ борби. Азъ набързо обиколихъ селата, за да окуража селянитѣ и да видя какъ се изпълняватъ организационнитѣ служби.

Отъ издирването, което извършихъ, се установи, че двамата цѣрчани, които бѣха ужъ взети въ пленъ отъ Ислямъ Чаушъ, сж били убити отъ поляцитѣ сълбјани въ гората, а за Зашленеца варджия обяснихъ, че моята чета го залови за нѣкои сведения. И падна всѣко убеждение и страхъ, че Ислямъ Чаушъ е влѣзналъ въ моя районъ. Следъ една седмица двамата поляци сълбјани бѣха причакани и убити на „Сухо поле“. Отъ убиването имъ не последва нищо опасно за района. Подиръ нѣколко дни бѣха намѣрени въ гората труповетѣ и на двамата убити цѣрчани.

Йорданъ Пиперката, подъ давлението на Наки и Арсо, прибра се заедно съ тѣхъ въ четата ми. Следъ прибирането имъ започнахме отново нашитѣ военни обучения, винаги предшествувани съ назидателни беседи изъ революционнитѣ борби на подтиснатитѣ народи.

Наки и Арсо, следъ тримесечно стажуване, станаха отлични организационни работници, скжсали всѣкакви връзки съ сръбската пропаганда, която бѣше ги изпратила. Първоначално Наки, а следъ него и Арсо станаха войводи въ района Горна-Капачка и до деня на своята героична смъртъ служиха вѣрно, честно и преданно на революционната македонска кауза.

Моята дълбока почитъ къмъ свѣтлата имъ паметъ.

Никола Петровъ.